

in quo optime loquitur videndus Hippolytus ubi proxime num. 16. ubi pluries de facto vidisse & obtinuisse etiam dicit iudicem relaxare reum hoc casu teneri, quando ex processu de innocentia eius constat. idem tenet Iaf. in l. naturaliter in princip. 22. colum. versiculo si confirma. conclusionem B. ff. de acquir. poss. ubi plura alia pro huius doctrinae affirmatione adducit Paris de Puteo de syndica. versic. fideiussor officialium c. 3. si iudex maleficiorum num. 12. fol. 188. Paul. Ghirl. in tract. de relax. carcer. rubrica de fide reorum quest. 1. num. 4. & 8. Cyril. in sua crimin. 1. part. rubrica 12. de custo. reorum §. 1. numer. 3. in fin. plures etiam allegat Boff. in tract. de carcer. fideiuss. committ. num. 25. ad fin. X Suarez ubi supra numer. 25. & Menoch. num. 34. Iulius Clar. in practica. crim. quest. 46. pariter etiam & communem vocant Bonacof. allegatus in Hieron. Mago. decis. Lucens. 42. num. 12. & seq. Bertazo. conf. 367. num. 1. lib. 2. quae relaxatio cum fideiussoria cautione esse debet, non aliter, vt contra alios tenet Boff. in tit. de senten. num. 61. Iul. Clarus ubi proxime, ubi plures allegat. & idem dicunt fere omnes citati Doctores, & vide Farina. ubi supra d. quest. 33. a numer. 67. alias annotationes ad hanc doctrinam describentem. Illam non omitam, quam n. 68.

188 firmat cum Iulio Claro, in omnem, scilicet, euentum & causam tempore ferendae sententiae diffinitivae reum sub fideiussoribus relaxatum, vt iudex reuocet in carcerem, ne forte secuta poena corporali aufugiendo ipsam euitet, dicens, ita passim se vidisse; & ego etiam in hoc nostro tribunali multoties.

189 An autem & quando, qui se pro aliquo crimine in carcerem offert, & praesentat, censeatur innocens, & an tunc sit sub fideiussoribus relaxandus, quando crimen requirit poenam corporis afflictivam, vide Bobadil. in Politic. lib. 3. c. 15. num. 109.

190 Vis tamen nulla esse potest, ubi iudex non deferat appellationem a detentatione in carcerem pro delicto, in quo poena corporalis veniat in defectum pecuniariae, vt puta, quia sic dispositum sit ex forma statuti, dicentis: quod si reus intra tot tempus tot non soluar, ad triremes transmittatur, vel quid simile, quod tamen ita intelligas, quando ita dispositum sit ex forma statuti per verba denotantia actum soluendi, puta, quae si non soluerit, ad triremes transmittatur, &c. tunc enim cum requirit actualem solutionem, cum poena sequuta est, non sufficit satisfactio fideiussoria, nec pignoratitia l. ita liberatur §. qui paratus ff. quib. mod. pign. l. solutum ff. de solutio. l. solutionis verbo ff. de verboru. signif.

192 fecus si statutum loqueretur per verba denotantia non actum solutionis: sed poten-

tiam soluendi, & asservationem, vt puta, quam si solvere non poterit, transmittatur, &c. tunc enim carceratum posse sub fideiussoribus relaxari, quia iam debitum asservatur per idoneos fideiussores, secundum B. in d. litem liberatur §. qui paratus n. 3. & ibi etiam Salicet. quem sequitur Ioan. de Anania consil. 21. & ibi Ludovicus Bologni. in addi. ad Angel. de malefic. in verbo quod fama publica precedente potest num. 67. versic. nam in d. quest. & in verbo quas si non soluerit, num. 9. versic. quid autem Felin. in causa ad nostram num. 12. de iuriur. Alex. in l. si se non obtulit §. si ex conventionem 1. nota. ff. de re iud. l. consil. 9. num. 9. lib. 1. Petras singulari 63. num. 3. Rod. X Suarez in tractat. de fid. in causa crim. numer. 23. in fin. versiculo sed hoc intelligo esse verum. idem tenet Ozasc. decisione Pedem. 18. num. 4. versiculo in contrarium vero facit num. 5. qui cum eleganti fundamento hanc distinctionem non verbalem, sed realiter, & iure veram esse, demonstrat, secundum quam senatum iudicasse. quem referens sequitur Menoch. de arbitr. lib. 2. d. casu 303. n. 36. Hieron. Magno. decis. Lucens. 42. num. 3. 1. p. & hanc distinctionem communem esse, & receptam testatur Farin. d. 3. tomo pract. crim. quest. 33. num. 51. cum seqq. secundum quam partim vim fieri partim non fieri constat.

Pariter nec vis illa esse potest: si nec deferatur appellationi a detentatione pro delicto, cuius poena relicta est a iure, vel statuto iudicis arbitrio, qui si aliqua causa praeviderit, locum etiam poenae corporali, non pecuniariae, sub fideiussoribus eum relaxare non debet. licet (vt dico) poena corporalis determinata non sit. Secus autem erit si expressè iudex verisimiliter videat, huic poenae locum non fore, sed pecuniariae, quae distinctio originalis est. Bald. in l. nullus in 2. colum. post num. 3. versiculo aut poena est arbitraria, Cod. de exhibend. reis. quem sequuntur Paris de Put. in tractatu de syndi. verbo fideiussores officialium cap. 3. si iudex maleficiorum n. 11 fol. 188. Paul. Ghirlan. in tract. de relax. carcer. tit. de fideiuss. reorum q. 1. num. 5. & 7. X Suarez ubi proxime num. 4. in fin. versic. sed quid si poena sit arbitraria, & numer. 25. Conrad. in practica. tit. de carcerat. numer. 4. in fin. Hippolyt. de Marfil. in tit. de fideiuss. num. 247. in fin. Grama. consil. 55. numer. 5. & 7. Menoch. de arbitr. ubi supra num. 39. & sequentibus. nam si hoc casu iudex sub fideiussoribus relaxet carceratum, animum suum detegit, & declarat.

Simili modo nec dicitur legitima appellatio a detentatione, etiam in his causis, quibus aliàs sub fideiussoribus relaxatur; quando nempe reus in carcerem vel simpliciter, vel sub iuratoria cautione, seu sub fideiussoria,

ria, relaxatus, vel aliàs a carcere pro tali, vel simili delicto detentus in ea aufugisset. nam tunc indignum fe reddid relaxatione. alia ita notanter dixit gloss. in l. lege Cornelia ff. ad Syllaniam. quam exaggerat Ludou. Romanus, & valde notab. dixit eam Alexand. in l. 1. ff. de custodia reorum in 1. apostilla. Augusti. in additio. ad Angelum de malefic. in d. verbo pro quibus Anton. fideiussit in 1. additio. Bart. & Bald. in l. 3. de Episcop. audi. & illam glossam referens sequitur Angel. de Areti. in d. tractatu de malefic. verbo fama publica in 13. carta in versiculo 4. notandum. & ibi etiam August. additio. & hanc limitationem additam conclusionem generalem suprapositam assignavit Hippolytus de Marfil. in practica. crimin. §. attingam numer. 7. X Suarez in dict. tractat. de fideiuss. in causa crimin. num. 33. & seq. qui hanc doctrinam bene comprobatur, quam etiam firmant Paris de Puteo de syndicat. verbo carcer. & carceratus cap. 1. index potest de plano numer. 2. fol. 140. colum. 1. & in verbo fideiussor officialium cap. 3. numer. 11. Francus Cason post tractat. de iudicij. & tortu. in questio. num. cap. 9. rubrica de captura, & carcere num. 11. Boerius decisio. 215. num. 2. ante medium. Foller. in practica. in verbo examinati liberantur fideiussoribus num. 18. Tiraquell. de poen. temp. causa 31. num. 14. ubi ampliat etiam si reus sit nobilis, Boff. d. tractat. de car. fide. com. num. 15. in fin. Mascari. de probat. conclus. 1003. num. 52. lib. 2. & Menoch. de arbitr. lib. 2. d. casu 303. n. 9. dicens non ideo arbitrium iudicis hoc in casu est sublatum, quod non procedit, quando carceratus aufugit ad superiorem, & coram eo se praesentat, quoniam fuga talis non est punibilis, nec damnata, nec dicitur carcerem, homagium, nec iuramentum fregisse, vt tenet Belug. in speculo principum rubr. 51. §. quamvis carcer. n. 8. versic. sed pone miles. Boba. in Polit. lib. 3. cap. 15. num. 10. ad medium.

196 Quando autem persona est nobilis, & multum diues, & etiam in criminalibus poenam corporalem exigentibus, debeat sub fideiussoribus relaxari: vel quando illustri persona sub iuratoria cautione, vel quando pro carcere publico domus, palatium, camera, vel ciuitas cum custodibus, vel sine custodibus nobilibus, seu illustribus iudex assignare debeat: vide quae ex pluribus Doctoribus late scribit Prop. Farin. 3. tomo pract. crim. q. 33. a numer. 60. Boba. in Polit. lib. 1. c. 1.

197 a n. relaxare reum iudicem teneri, quando fideiussores tanquam commentarienses, & custodes carceratum recipient sub eorum custodia egregie dicit Menoch. de arbitr. lib. 2. d. casu 303. num. 37. iuxta Saliceti doctrinam in l. ad commentariens. num. 3. C. de custodia Salgado de protect. Reg. Tom. I.

reorum. Cepola consil. crim. 25. Bossius tract. de carcer. fideiuss. committ. num. 62. & alij per Hippolyt. Remi. in consil. crim. diuers. 82. num. 4. & seq. iuncto num. 20. & seq. & quod hoc casu debeat relaxari captus, etiam si eius delictum exigit poenam corporalem, tenent X Suarez ubi supra num. 26. versiculo 5. confidera. & num. 28. Menoch. d. casu 303. num. 37. quam tamen doctrinam nunquam in hoc nostro Senatu practicatam vidi vt & aliàs huius praxim pariter negat Farinaeus. 3. to. crim. quest. 33. numer. 76. ad fin. ex Iulio Claro in pract. crim. §. fin. q. 46. versiculo sed nunquid in fin. licet X Suarez ubi proxime, dicit se de facto illam vidisse seruari.

Vim autem tunc haud fieri affirmo, si appellationi non admittatur a reo debitore emissae, carcere detento, qui iure adiciendus est creditori torque ferro pro debiti satisfactione, quando bona non habet: quoniam hec adiectio, & ignominiosa bonorum cessio censetur a Doctoribus poena corporalis, vt scribit Petrus Iacobus tract. de cessione bonorum col. 2. in praxi. Paris de Puteo de syndi. §. quia num. 10. Cardi. Florenti. cons. 94. in prin. Guido Papae decis. Delphinat. 343. cuius sensum explicat additio. litera D. Tiraq. in repetit. l. si unquam n. 9. C. de reuo. donatio. Ioannes Paponius in consuetud. Barbon. tit. de cessione bonor. §. 72. prope si. Baeca de inope debitore c. 2. a n. 35. & c. 4. n. 16. Qui omnes Doctores scribunt cessionem ignominiosam, loco poenae corporalis haberi. tata enim est debitorum miseria, vt creditori adiciatur, torques ferreus collo adiectus, vt late comprobatur ibi Bart. & ideo cu corporis afflictivam poenam reus debitor pati debeat indebitè relaxari postulat.

Econuerso autem puro dicendum in carcerato, pro delicto casu commisso; etenim ei, qui ita deliquit, poenam corporalem minime imponendam esse, probat l. 1. §. diuus ff. ad legem Cornel. de sicar. l. absentem §. fin. l. Me-tro-dorum l. respiciendum §. delinquunt ff. de poen. nis, comprobatur Ioan. Andr. in reg. pro possessore col. 2. de regul. iur. in 6. Decius in cognoscetes col. 5. de consil. B. in l. 1. §. 1. ff. quis test. liber esse iuss. Bal. & Iaf. colum. 5. in l. in actionibus ff. de iur. iur. Paul. Salicet. & Alexand. in l. & si superior C. quibus ex causis infam. irroge. Alexand. consil. 109. visis colum. 4. lib. 1. & consil. 140. colum. 2. lib. 2. Baeca de inope debitore cap. 4. num. 17. ergo vim notoriam iudex faciet, si appellationi non deferat, in carcere detento pro delicto casu commisso, quomodo in Curia declarandum censeo.

Si autem pro delicto poena verberu, suffragationis, seu flagelli imponatur, captus non potest, a detentatione appellare. quia licet hec poena capitalis non sit secundum comu-

nem, de qua post Bart. & Marantam testatur Iul. Clar. in *pract. §. fin. q. 70. versiculo est etiam pena in fin.* nihilominus poena est corporalis, & corporis afflictiva, & multum ignominiosa, ut ad sensum patet, ut per Diaz in *practica crim. capon. cap. 133. num. 4.* Clarus d. q. 8. *versicul. mitre quoque impositio.* quæ poena non solum corporis afflictiva est, & corporalis: sed etiam valde ignominiosa, & infamatoria, cum non nisi pro turpibus soleat irrogari, ita probat text. in *l. i. de his qui nos. infamia.* est vbi de poena infamiam solum attribuentem, non relaxatur carceratus, ut supra cum Boss. diximus, & Farin. multo minus, vbi ea admixta est cum corporali, ut fugigatio est, & ita in terminis nostris decidit Bal. in *l. si quis post in. annot. ff. de testam. quem etiam text. notabilem dixit X Suarez in tractatu de fide in causa crim. numer. 18. versic. facit notabilis textus.* Menoch. de arbitr. d. casu 303. num. 25. & 24. Prosp. Farin. in 3. tomo *practica crim. q. 33. n. 57.* quod verum, & iuridicum est.

203 Quæ etiam ratione poenam corporalem, & infamatoriam esse illam quam nos verecundie dicimus, qua quis condemnatur, ut publice per urbem iumeto, mulove impositus circumeat, & in publico præcone eius delictum pandatur, ac manifestetur, quam vocamus, *pena de verguenza*, imponi solitam pro delictis turpibus, & hæc poena loco corralis habetur, ut notat Baeca de inope debito- re cap. 2. num. 35. qui licet aliam auctoritatem non trahit (sua dempta) ea cum veritate iuris (ut apparet) sufficit. ac ideo captus tali poena damnandus, indebitè se conqueret de detentatione, à qua si appellaverit Ecclesiasticus iudex deferre per curiam nõ cogatur.

204 Similiter, & ex eodem fonte fluit poena mitre; quam solet apponere iudex Ecclesiasticus, ut tenet Diaz in *practica crim. cap. 143. verbo corporalibus n. 1. circa fin.* nam hæc quidem poena corporalis, seu corporis afflictiva dicitur, imò maior in ea patitur infamias quam in proximè præcedente ut tenet Iul. Clar. in *practica crim. d. quest. 8. versiculo mitre quoque impositio.* & Prosperus Farina. obiter, vbi proximè allegatus num. 57. *versicul. negari tamen non potest.* quam poenam corporalem esse dicit etiam Cardin. *consil. 94. hæc est quedam.* &c. quia continentiam corporis coercitionem, Diaz proximè citatus, & vide Ioannem de Anania in c. *inquisitionis colum. 2. de accusa.* dicentem, quod isti, qui fugigantur, mitrantur, vel ponuntur ad catenam, vel quid simile, sint infames.

205 Quoties autem pro aliquo delicto poena carceris, siue temporalis, siue perpetui assignatur (quæ Ecclesiasticus absque dubio imponere potest, quidquid sit de iure civili, &

Regio) ut tenent Innocent. in *cap. qualiter et secundo de accusatio. colum. penult. versic. & sunt.* late Bernar. Diaz in *pract. crim. cano. verbo ac in perpetuum carcerem c. 137. Auilef. in c. 18. priorum gl. carcer. num. 1. ad fin. Orofius in l. imperium n. 29. col. 343. de iurisd. omnium iudicum, c. foras de verborum signi. c. quamuis de poenis in 6. licet etiam iure nostro Regio carcer pro poena assignari potest, & debet, ut in casu & delicto blasphemæ ex l. 5. titul. 4. lib. 8. *recopil. Azuec. in l. 15. tit. 6. n. 11. & 13. lib. 3. recopil. & in casu iudi. l. 1. 2. & 3. titul. 7. lib. 8. recopil.* aut in casu resistentiæ, aut iniuriæ iudicis factæ l. 4. & 5. tit. 22. lib. 8. *recopilat.* quos enumerat Boba. in *Polis. lib. 3. c. 15. num. 8.* quibus in casibus, & in cæteris aliis, quibus hæc carceris poena adiiicitur & debetur: non est sub fideiussoribus relaxandus reus. quod etiam in nobilibus obtinet, & procedit, & an altim nobilibus, aduocatis, & iudicibus, sit domus, capitulum, & alius locus pro carcere laxior dandus, vide Boba. *ibi num. 11.**

208 Similiter nec appellatio iusta erit à detentatione pro delicto merente, ut publicè sibi imponatur in fronte, seu facie litera, vel signum aliud candenti ferro. de qua dignus iudicari solet, qui secundas nuptias cõtraxit viuente prima vxore, iuxta l. 6. titul. 15. lib. 8. *ordinamen.* quam poenam praxis huius regni adhuc retinet, ut affirmat Couar. in *epito. de sponsalibus 2. p. c. 7. §. 1. n. 7.* Anton. Gomez in l. 80. *Tauri n. 27.* & licet hæc poena capitalis non sit, nec sanguinis, & ideo in ea transigi posse, aduertit Menefius in l. *transigere n. 14. C. de transactio.* nihilominus non desinet poenam esse corporalem, vti vocat Anto. Gomez *vbi proximè, vers. hodie tamen iste talis puni- tur corporaliter isto modo.* &c. & hæc poena faciei candenti ferro maculandæ iure canonico locum habet, & Ecclesiasticus valet vti, text. in c. *ad audient. ibi. in signum maleficij characterem aliquem imprimi facias, quo inter alios cognoscatur, &c. de crimine falsi.* ex quo text. hæc poenam corporalem esse per argumentum ab exceptione probatur, & ea posse vti Ecclesiasticum, tenet Menefius in d. l. *transigere numer. 14. ad fin.* Quia licet Ecclesiasticus iudex poenam corporalem membri mutilationum, vel sanguinis imponere non possit, ut probatur in *cap. sententiam sanguinis ne clericis vel Monachi.* & alibi passim per Doctores: tamen corporali poena, illud ipsum non dictante, rectè vti valet. ut probatur in *dist. cap. ad audientiam de crimine falsi.* & ideo etiam fugigatio permittitur *cap. in Archiepiscopatu de raptoribus, & in cap. nullus clericus 11. questio. 1. cap. cum Beatus 45. distinct. & est Concilium Bracharense III. in canone 6. & in cap. 1. & fin. 35. distinctioe.* & tenet

& tenet cum aliis Bernar. Diaz in *pract. crim. cano. verbo verberari supra.* inde etiam, & poena exilij iuxta text. in *cap. 1. de calumniatoribus, & in cap. ad audient. & in cap. penult. de penit. cap. his qui 3. q. 4. & cap. cum Beatus 45. d. & Diaz vbi proximè, verbo in exilium mitti, quest. 134. de trufio in monasterium, cap. Sacerdos 81. d. & licet Diaz in cap. 136. dicat ab vsu recessisse hanc poenam: ego non consentio, quoniam de practica testor, & vidisse affirmo in quodam canonico Compostellano. Item & perpetui carceris poena (licet capitalis sit) ut probatur in *cap. penult. de hereti. & in cap. nouimus de verborum signi. extranag. diuini exemplis,* quæ est sub titulo de poenis in extraneis communibus, de qua vide quos allegat Diaz supra cap. 137. *verbo ac in perpetuum carcerem damnatum,* de cuius qualitate vide Salcedum *ibi in additio. litera A.* Item & mitre impositio, de quo supra diximus. Item & ad trimesse damnare, ut tenet Diaz *relatus quest. 143. verbo corporalibus,* & eius additionator Salcedus *litera A.* Naua. referens & alios, vbi disputant an & quando clericis, & sacerdotibus sit imponenda. Quas poenas corporales, & alias quas prudens sciensque iudex applicare poterit delinquenti, siue clerico, siue laico, dummodo sanguinis effusionem, aut mutilationem membri non contineant, item quibus sic condemnandum est, ex supradicta conclusione, minime sub fideiussoribus relaxandus. Item etiam idem est dicendum pro delicto, cui suspensio ab officio, seu beneficio à iudice imponenda est, & etiam in crimine exigente beneficii priuationem, cum hæc poena non nisi pro delictis grauibus, & atrocibus à iure imponatur. ut est videre late per Bernar. Diaz in *practica crim. c. 130. verbo suspendi, & c. sequenti verbo beneficii priuari,* & vtrouique eius additionator Salcedus.*

213 Desuper carceratus etiam pro delicto graui & corporis afflictiuam poenam merente, si infirmus est, & commode in carcere curari, ac conualescere non possit; debet sub fideiussoribus relaxari, habita prius fide de medico, & fideiussor erit, de redeundo recuperata salute, & conualescentia, ita tenet Foller. in *practica crim. verbo vel carcerentur num. 16. in fin.* quod ita tenet praticari vidisse concurrente graui infirmitate, & periculo vitæ. nisi grauissimi criminis qualitas, vel indiciorum multitudo repugnaret, Prosp. Farin. in 3. tomo *crim. quest. 33. numer. 78.* Ludouicus Gomez in *practica super regul. cancell. regula de infra resignan. in privilegio 78.*

215 Si autem carceratus pro debito ciuili sit infirmus, qui fideiussores non habet, vel habet, sed non idoneos, dicit Hippolyt. de Salgado de *protect. Reg. Tom. 1.*

Marfil. in *practica crimin. §. attingam numer. 74.* vbi plures allegat, & Foller. in d. *practica crimin. verbo notatos capiat de persona numero 30. in fin.* ut scilicet iudex intimare faciat creditori, ut illum in eius domo, & custodia recipiat: quod si recuset, illum mittat, vel ad Hospitale, vel fideiussoribus, etiam non idoneis consignet. Iurq. autem canonico, quod seruare debemus in violentiarum cognitione, stat Bulla Pij V. in *Bullario 2. parte fol. 1197. constitut. 189. versiculo quarto in casu infirmitatis,* &c. illud disponens in isto casu, ut debitori per creditorem alimenta, & medicamenta præstentur, alias autem recipit ab ipso debitore infirmo sola iuratoria cautione, de redeundo habita conualescentia, relaxetur absque fideiussoris petitione.

217 Et cum hucusque longum nos fecerimus progressum de his, quibus fideiussoribus relaxandi sint, vel non, per conclusionem & fallentias, nunc videre libet, qui isti debeant esse fideiussores. Et omnia disputatione dico verius esse, debere; ut obligentur ad representandum reum de stando iuri, & iudicato soluendo, ut scripsit Bald. in l. nullus post numer. 3. *versiculo qui erunt fideiussores, &c. & versiculo aut non constitur. &c. C. de exhibendis reis.* Baldi opinionem pluribus comprobat Paulus Ghirlan. de *relaxatione carcerato. titulo de fideiussor. verorum numero 7.* Rodericus X Suarez in d. *tractatu de fideiussor. in causa crimin. numero 4. versiculo qui fideiussores debent promittere.* & facit gloss. in l. 1. *verbo vel sibi ff. de custodia reorum.* dum allegat l. cum clericis §. 1. & §. ipse vero Cod. de *Episcop. & cleric.* qui text. si bene inspiciatur, & attendatur; loquitur in fideiussore de se representando, & de stando iuri, & iudicatum soluendo, ut bene considerat Iodoc. in hoc sibi contrarius in *practica crimin. cap. 20. numero 10. versiculo aut si non constitantur.* Baldum etiam sequitur Boni. de Vitali. in *rubrica de captura pri. numer. 2. versiculo si autem constitantur numero 11.* & Iul. Clar. in d. *practica crimin. quest. 46. versiculo vbi vero, &c.* quando autem ex causa innocentia, quæ ex actis videtur constare (secundum quæ latius dictum reliquimus) tunc fideiussorem sufficere de representando, ad relaxationem dicit Prosper Farin. *tomo 3. crimin. questione 33. numero 5. vbi numero 6. late cum pluribus* comprobatur his casibus, quando debet relaxari reus sub fideiussoribus, quia argumentatur de poena pecuniaria si carceratus non habeat, nec inueniat fideiussores, & pignus offerat, sub eo debeat relaxari, cum per id magis consulatur sisco.

Si autem sic relaxandus sub fideiussoria cautione,

- 220 cautione, fideiussores aut non obtulerit, aut non habuerit: nullatenus excarcerandus est, nec relaxandus. Bald. in l. sed est in princip. versiculo aut non inuenit fideiussorem, &c. ff. de in ius vocando, & in l. si quis post versicul. item semper est detinendus ff. de testam. Amad. in tractatu syndi. num. 20. versiculo, & quia non inuenit fideiussorem. Angel. in l. nullus numer. 3. in fin. Cod. de exhibend. reu. pro quo facit text. in l. eos §. super ijs, & in l. minime in fin. Cod. de appell. & in l. 2. in princ. ff. de custod. reorum. Angel. de malefic. verbo pro quibus Anton. fideiussor num. 16. Ghirlan. in d. tractat. de relax. carcer. rubrica de fide reorum quæst. 1. numer. 2. versiculo fallit. Iodoc. in d. practica crim. cap. 20. numer. 3. Rodericus Xuares in d. tractatu num. 3. versiculo aut non inuenit fideiussorem. Conrad. in pract. tit. de appella. num. 22. versiculo 3. si condemnatus de crimine. & plures concordantes adducit etiam in causa appellationis Lancelot. Rob. de atten. cap. 12. limit. 33. à num. 1. Iul. Clar. in pra. §. si quæst. 46. versiculo in hac autem materia. imò tales fideiussores teneantur prestare in loco iudicij, non autem in alio, nisi data impotentia, & difficultate reperiendi eos in loco iudicij, & carceris, dummodo talis locus subsit iurisdictioni, & potestati eiusdem Principis, non autem in extraneo loco alteri Principi subiecto, vt declarat Farin. vbi supra num. 41. cum sequentibus. quo loci etiam & hodie, & quando de consuetudine, non habens fideiussores, relaxatur in criminalibus sub cautione iuratoria.
- 223 Et secundum hæc, quæ diximus, inuenies difficultatem, & ambiguitatem: quæ solet cauari ex iudicis, siue supremorum tribunalium decreto, dum generaliter concipi solent in incarcerationum excarceratione, dicitur enim relaxetur sub fideiussoribus simpliciter, & absque declaratione qualitaris fideiussorum, vt debeat præstari fideiussor, de representando, iudicio fisci, & iudicium solui, iuxta Doctores supra allegatos, quia cum non tractetur, nisi de asseueranda pena pecuniaria, & pro ea tantum mittitur in asseueratam custodiam, seu carcerem, non autem pro pena, inde est intentio iudicis, & eius verba generalia debeant referri ad ius, & secundum eius intentionem regulari, & tunc si principalis aufugiat, recte in bonis fideiussoris exequitur pena pecuniaria. & in casibus quibus fideiussores admittantur, ij debeant esse idonei, alius non debere relaxari reum. & si non idonei admittantur, an & quando iudex vel tabellio teneantur ad interesse, vide Farin. vbi proximè à num. 79. cum pluribus seqq. quæ ratio non concurrit, vbi pena est corporalis, seu corporis

afflictiva: quia cum ad eam fideiussor nullo modo possit obligari; enimuero Dominus non est membrorum suorum, ideo reus non relaxatur sub eo, quia si aufugere contingit, nullus restat qui penam corporalem patiatur, & sic iudicium redditur illusorium, & delictum impunitum l. liber homo. vbi B. & alij, ad l. Aquil. B. in l. si quis reum C. de custodia reorum. & in specie ita concludit Romanus singulari 129. incipit tu scis quod in causa. Paul. Ghirlan. de relax. carcer. tit. de fide reorum num. 3. in fi. Hippoly. de Marfilis in pract. §. attingam num. 2. & latius in rubrica de fideiussoribus. 143. & sequentibus in 29. quæst. Cepola consilio crimin. 39. num. 56. Neuius. cons. 61. num. 22. Fran. Calon post tit. de iudicij, & tortu. quæstion. cap. 9. rubrica de captu. & carcere num. 9. & 10. Iodoc. in pract. crim. cap. 30. num. 4. & 6. Anton. Gome. variat. resolut. 3. tomo c. 9. num. 8. ad medium. gloss. in cap. cum homo verbo supplicium 23. quæst. 5. Couar. variat. resolut. cap. 8. Clarus in pract. §. fin. quæst. 46. versiculo sed nunquid poterit. latè Rodè. Xuares in d. tractatu de fide. in causa crimi. num. 21. & sequentibus. Bonacosa in commun. opini. 1. part. fol. 70. Meno. de arbit. lib. 2. d. casu 303. numer. 16. & 21. cum sequentibus. & sic cum pena executio facienda sit in persona delinquentis, ipsa custodienda est, & carceribus detinenda iuxta prædictos Doctores, & l. 16. tit. 7. part. 7. ibi si el hierro sobre que fue acusado es de tal natura, que si le fuere probado, debe recibir muerte, o perder miembro, o recibir otra pena en el cuerpo: el suz gador debe catar, que el acusado sea guardado de manera que se pueda cumplir en ello iusticia, &c. quæ lex celebris, & elegans est ad propositum.

Similiter cum hæc vltima doctrina, & eius ratio vigeat pariter, tam in primo iudicio quam in 2. & sic in secunda, & cæteris instantiis: propterea sicut in prima instantia reus non relaxatur sub fideiussoribus quando pena est corporalis, secus si pecuniaria est; ita pariter erit in secunda instantia, & sic in causa appellationis repetendum, & intelligendum, ita tradit Bossius in tit. de carcerato sub fideiussoribus. 1. versic. que conclusio. allegans Ananiam cons. 10. circa prin. Bal. 2. vol. consil. 337 in fin. & Calderinum in tit. de appella. consil. 3. Menoch. de arbit. lib. 2. d. casu 303. num. 3. in fin. & ita se vidisse seruari dicit Farin. vbi supra num. 24.

Igitur ex his, quæ hucusque diximus, colligere potes; appellationem iustam esse, & legitimam his in casibus, quibus captura seu detentatio iniusta, & indebita est cui vtique defendendum ei Curiaze declarant. in casibus autè, quibus captura, & carceratio à iure admittitur, & approbata est; illegitima, & non admittenda

- admittenda reddatur appellatio ipsa, cui nec iudex Ecclesiasticus deferret, nec ab eo deferendum, imò potius vim non fieri, suprema prætoria decernunt ad imitationem Concilij Trid. sess. 24. de reformatione c. 20. & congregationis Cardinalium, in eius declarationem editæ circa versiculum ab ista reparari nequeat. & per interpretes eius d. Concilij, 4. part. decisionum nouissimarum decis. 224. fol. 87. quæ simul stant cum declarationibus Cardin. quæ in illis appellationem permittunt, in his prohibent. de quo latè egimus ad prin. huius cap.
- 228 Quod adèd verum est ab iniusta carceratione appellationem à detentatione legitimam reputari, vt omni tempore, & die possit eam carceratus emittere, & interponere. quia cum omni die dicatur grauari, & grauamen de his sit, quæ habent tractum successiuum: inde est vt tempus datum à iure ad appellandum currens à tempore sententiæ, seu grauaminis, non procedit, nec intelligitur in appellatione à grauamine carcerationis; quæ emitti potest, non solum intra decem dies datos ad appellandum à die capture: sed etiam post eos, etiam si sint lapsi 30. anni, quia cum omni die dicitur grauari, omni etiam die, quæquam à nouo grauamine potest appellari. enimuero sic grauatus semper intra tempus ad appellandum esse, consideratur à iure, ita tenent Specula. in titulo de appellat. §. restat versic. & notat, & versic. & quid dices, &c. & in simili voluit gl. & Doctores in l. 2. c. de seruitu. & ag. Bald. in l. 2. in col. 2. in fin. versic. secundò quero C. de Episcopali audientia, & in l. 1. c. sententiam rescin. non poss. B. in l. 2. ff. si quis in ius voca. non ierit. idem Bart. in suo tractatu de carcer. in 2. colum. in princ. Bald. in additio. ad Specula. tit. de appella. versiculo à grauamine, & versic. si index, &c. & per eundem in cap. de testibus tit. de test. Anton. & Ioan. de Immola in cap. san. de electione. & Ioan. Andr. in cap. dilectus el 2. de rapio. Angel. in authentica hodie C. de appellat. Anton. in c. fin. 4. colum. de ferijs. latè Alexand. in l. inficiendo §. infans ff. de furtis, & in l. 1. §. 1. ff. de ferijs, & in l. cum qui §. in popularibus. vbi Paul. Castrenf. post glossam ff. de inreuria. Angel. Aret. in tractatu de malefic. verbo qui index dictum Gatium detineri, & carcerari iusserat, in penult. col. versiculo quero aliquis captus est, &c. Cardin. Alexand. in cap. ex parte tua in 1. & 2. colum. de appellat. Iaf. in l. herigenis in 3. colum. de procur. Felin. in cap. exceptionem 7. colum. versiculo fallit 3. de exceptio. & ipse in cap. accedens el 2. colum. 7. vt lite non contestata. qui plura similia adducit. Philipp. Fran. in cap. super eo el 2. num. 4. versiculo secundo nota. ex text. de appellat. Hippol. de Marfil. in practica crim. §. attingam num. 19. Salgado de protect. Reg. Tom. 1.

Anton. Gomez lib. 3. var. cap. 10. n. 10. Lancel. tractat. de atten. 2. p. cap. 12. limit. 50. num. 131. Dueñas regul. 52. limit. 1. Marque. tractat. de commiss. 1. p. cap. 12. à n. 53. fol. 251. & iterum ipse Marquess. cap. 28. n. 71. & 72. fol. 305. in 2. impressio. Escacia tract. de appellat. quæst. 12. num. 145. & seqq. Ruginel. tract. de appell. §. 2. cap. 3. num. 17. fol. 83. Nitel. tract. de concordia gloss. concord. 6. fall. 27. num. 69. Castrenf. consil. 334. visa appellat. num. 4. lib. 1. Fran. in cap. ex parte tua numer. 9. de appella. Vestrius in praxi lib. 7. cap. 3. numer. 23. Cæsar Barz. decis. Bonon. 47. numer. 29. & 34. & sic hoc casu quocumque tempore emissã appellatio ab iniusta detentatione, seu etiam captura legitime interposita, dicitur, etiam post decem dies ex dictis authoribus.

Nec ideo intelligas (vt aliqui ex hoc putarunt) posse captum pluries ab eodem carcerationis grauamine, & ab eodem iudice appellare, sed semel tantum: nam si captus appellauit ab iniusta captura ratione personæ, puta; dicens, capi nõ posse, & appellationem prosecutus est coram superioribus ex ea causa, & iterum remittatur iudici inferiori: non poterit iterum ex eadem causa, & ratione ab eodè iudice appellare: quia ex quo à superiori iusta declarata est detentatio, iusta erit cõfenda, & transit in rem iudicatam, quoad illud genus grauaminis, si iterum potuisset appellare, redderet iudicium illusorium contra tex. in c. de foro competente. frustra igitur spectaretur iudicis superioris in hoc casu determinatio, vt constat ex eadem Concilij declaratione, & cõgregatione Cardinalium ad princ. huius c. relata, ibi, donec iudex appellationis causa cognita aliud iusserit, &c. imò nullibi hoc apud Doctore aliquem inuenitur scriptum, vt pluries possit appellari, imò esset contra iuris regulam, & principia, sed solum ipsi omnes dicunt, in hoc solum esse huius articuli priuilegium: vt appellationis emissio non ardetur termino à iure assignato, intra quæ appellatio debeat proponi, sed etiam post multos dies, in cæteris autè (à iure hoc dempto casu ommissis) libera remanet iuris communis dispositio: adèd vt in forma proponendæ, in forma prosecuendæ, in cæterisque, nihil innouatum sit. Et probatur ex similibus, & comparationibus adductis à DD. supra relatis, præcipue Felin. & Hippolyt. dicentibus, citatum tempore feriarum qui in prima compartitione non opposuit, posse tamen in secunda opponere de feriis, quia secundum eos habet grauamen continuum. ergo semel opposita hac exceptione iterum opponi non posse. ergo eodem modo semel appellans à quodam genere grauaminis capture, iterum ab ipso

eadem ratione, nec ab eodem iudice valebit appellare; sed in eadem victus debet acquiescere. & facit quod paulò antè dicebamus: carcerationem in prima instantia legitime reputatam, debet in secunda, & aliis instantiis similiter haberi.

232 Hinc est quòd quando quis declaratur semel legitime carceratus, tunc ipse carceratus debet appellare infra decem dies à tempore declarationis huiusmodi, vt scribunt Franc. in d. c. super eo el. 2. & d. c. ex parte el. 1. sub num. 9. de appella. Efficacia vbi proxime d. quest. 12. n. 146. Grauat. in additio. ad praxim Veftrij lib. 7. cap. 3. num. 56. Ruginel. d. §. 2. c. 3. num. 176. Lancelor. d. limit. 50. num. 134. ibi secundo nisi.

233 Aliter itaque dicendum est, si ex alio capite, & ex alia causa diuersa à prima appellationis, iterum prætendat se iniuste captum, & ex hoc iterum appellauerit, vt puta; si prius appellauit à detentatione ex ratione personæ, quia non eram capiendus, licet succumbam & vincar: nihilominus ex alio capite, & sic ratione rei de qua agitur, possum dicere capturam iniustam. & ab ea iterum appellare; quia nullus pluribus vti defensionibus prohibetur. c. nullus de regul. iur. in 6. & cum sit diuersa causa pro qua captus appellat, victus in vna non præiudicat sibi ex alia appellanti, text. est in l. & an eadem causa petendi cum suis §. ff. de executione rei iudicata l. si mater §. eandem ff. eodem titulo. si autem omnes eadem causas in principali appellatione deduxit, obstat sibi rei iudicata exceptio, volenti postea ex aliqua earum à detentatione appellare iuxta supradicta iura, & alia plura.

234 hiberetur. c. nullus de regul. iur. in 6. & cum sit diuersa causa pro qua captus appellat, victus in vna non præiudicat sibi ex alia appellanti, text. est in l. & an eadem causa petendi cum suis §. ff. de executione rei iudicata l. si mater §. eandem ff. eodem titulo. si autem omnes eadem causas in principali appellatione deduxit, obstat sibi rei iudicata exceptio, volenti postea ex aliqua earum à detentatione appellare iuxta supradicta iura, & alia plura.

235 Et insuper notandum, vt tunc non poterit carceratus appellare à carceratione: quando dedisset fideiussores de soluendo, vel de redeundo ad carceres. quia sic cõsentit carcerationi. Bar. in q. 6. Lapsus sub num. 18. versicul. 2. casu. ideò que non diceretur grauatus. Soci. consil. 113. quoniam num. 3. in fin. & 4. lib. 3. Ruginel. tract. de appella. §. 2. cap. 3. n. 177. Efficacia de appellat. q. 12. n. 147. fol. 170. Magon. in Floren. decis. 126. num. 2.

236 Pariter nec poterit appellari: quando quis carceratus fuerit pro causa sui natura inappellabili, vt pro executione rei iudicatæ, aut obligationis in forma Cameræ (vbi aliàs de de iure permiffa sit captura pro eius executione) Rug. d. c. 3. num. 178. Efficacia d. cap. 12. num. 148. & vide quæ nos latè suprà hac secunda part. c. 3. per totum, & vide à num. 10.

237 Insuper etiam aduertendum est: quòd appellans à carceratione iniusta post decem dies appellet, allègans tamen causam grauaminis de præfenti, non de præterito, quia

præterito grauamine non admittitur appellatio post decem dies. Phil. Franc. in c. ex parte tua 47. sub n. 9. de appellatio. Efficacia de appellatio. q. 12. n. 149.

Videtur autem, quæstionem accipitem, & difficilem ad nos, resolutionem quærentem accedere, quam apud neminem (ex his, quos in hac materia prælegi) tactam vidi; an iudex Ecclesiasticus vim faciat, non deferens appellationi emiffa à relaxatione carcerati, procedensque ea non obstante ad adualem, & effectiuam sententiæ executionem, & sic ad relaxationem carcerati detenti, & quòd non obstante appellatione possit carceratus nihilominus relaxari, probatur primò, nam contrarium eadem est dispositio. l. & si contra in fin. ff. de vulg. & pupil. l. penul. & ibi Bald. de solutio. cum vulg. & ex his quæ in 239

huius argumenti comprobationem adducit latè Euerard. in locis legalibus in loco de contrarijs ad diuer. pugnam, seu opposi. vbi inter alia dicit Ab. hoc vti argumento in cap. de priori in 2. notabili de appellat. ad probandum, quòd sicut punitur iudex non defrens appellatiõni iustæ ex l. iudicis Cod. de appellatio. ita etiam puniti debet defrens appellatiõni friuolæ cap. de appellat. in 6. quia 240

contrarium eadem est dispositio, & alias plures doctrinas quas per te videre poteris. sed sic est quòd captura rei non differtur propter appellationem ab ea emiffam, imò ea ipsa in carcerem mittitur reus, vt ex Iulio Claro in præf. crim. quest. 46. n. 2. Guido Papæ quest. Delphinal. decis. 32. relatus à Marco decisione 915. incipit quæro an pendente num. 4. Cardin. Tuscul. consil. 1011. num. 11. & ex alijs probauimus suprà cap. præcedenti circa citationem realem, ergo eodem modo mandatum relaxationis suspendi, non debet per appellationem subsequenter insuper, quia non debet actori licere, quòd reo licitum non existat. regul. non debet de regul. iur. in 6. ergo vel appellatio à reo emiffa à captura eam debet suspendere, vel emiffa ab actore non debet relaxationem impedire, vt ideo ius datur in vtroque.

Deinde probatur, quia idem ius esse debet de aliquo actu faciendo, quòd de ipso destruendo, & dispositum in vno dispositum censetur in alio litem veniunt in princip. iuncto §. 1. ff. de petitione heredit. textus in cap. de illis in princip. de dispensatione impuber. iuncto cap. unico §. idem quoque eodem titul. lib. 6. gloss. in l. 3. §. contrarium ff. de contraria, & vtili actione tutela. igitur pariter dicendum est, quòd quemadmodum appellatio non suspendit mandatum capturæ faciendæ, nec etiam suspendat mandatum carcerati relaxandi.

241

Ceterum

242 Ceterum & pro hac parte facit. excommunicatio etenim & captura à pari procedunt, nam sicut illa animam detinet alligatam, ita & hæc corpus, & eodem modo appellatio ab excommunicatione non suspendit eius effectum, vt notatur in cap. præterea de appellat. & nos latè egimus Deo dante in cap. sequenti. à relaxatione autem excommunicationis emiffa appellatio eius effectiuam executionem non impedit, vt ibi probabimus. ergo eodem modo dicendum est in relaxatione carcerationis.

243 Contraria tamen sententia appellatione pendente, à relaxatione capti, ad eius adualem executionem non esse procedendum, imò notoriam vim fieri, & deferendum, declarandum fore per Senatorem & iure & ratione verior est. Primò, quia si hoc casu appellatiõnem permittrimus (vt debemus) quia relaxatio reo aufugiendo, nullus est in quem executio sequatur penæ queat fieri, & sic

244 illuforium remanet iudicium, & delictum impunitum, ac propterea carcer inuentus est propter præfumptionem fugæ, vt sæpe hoc cap. dixi, & sic cum possit oriri ex relaxatione praiudicium causæ principali, regula est vt ab ea liceat appellari. Corneus consilio 35. circa primum in prin. volu. 1. Rebuff. in 3. tomo titulo de sentent. executoria numer. 7. Petrus Dueñas in regul. 52. fallen. 9. Barthol. Socinus in regul. 22. post Bald. in leg. fi. C. de tempo. appella. & nota in cap. interposita de appella. Grauat. in addi. ad praxim Veftrij c. 10. num. 6. lib. 3. vers. rursus. Pedemont. decis. 25. numer. 14. Iacobus Menochius in tractatu de adipsen. rem. 4. n. 8. 17. Ioseph. Ludou. in decisionibus Perusi. decis. 38. num. 3. 4. & seqq. & faciunt quæ circa appellationem à tortura negata, & testibus non admissis superiori capite dixi. Ergo succedit regula vt ea pendente nihil sit innouandum, nec ad executionem procedendum l. 1. ibi indiget enim status, & c. & titulo ff. nihil nouari appellatione pendente. sed omnia debent in eodem statu manere cap. 1. appellatione pendente nihil innouetur cap. 1. de re iudicata cap. venientes. ibi, sententias appellatione suspensas.) de iure iur. insuper quia nullibi reperitur in hoc casu appellationis effectus aliquis prohibitus, & qui dicit appellari non posse tenetur probare. Gloss. in l. qui restituere ff. de rei vindicat. Philippus Franc. in rubr. de appellat. colum. 4. vers. 3. præmitte. Socinus consil. 39. lib. 4. & alij per Lancelotum Robert. de attenta. 2. part. cap. 12. ampliatione §. num. 9. & sequenti.

Et quia eadem ratio quæ militat in casu 245 concurso, vt appellatione non obstante detineatur in carcere scilicet; ad faciliorem causæ expeditionem, cum aliàs potuisset,

aufugiendo penam euitare: & si antea iusta erat captura, pariter in appellatione debet reputari, vt tenet Alciatus consilio 16. Robert. de attent. 2. part. cap. 12. ampliat. 4. num. 21. & 4. limit. num. 16. Guido Papæ decis. 235. si quis incarceraretur, & appellat. Bald. in l. 2. versiculo sed incidenti Cod. de Episcopali audient. Spectator in titulo de appellat. §. nouissime colum. 1. versiculo 39. Farinac. tomo 2. præf. crim. q. 33. num. 21. quæ ratio etiam militat in hoc casu, 246

scilicet, in relaxatione, quam si superior iniustam esse dixerit, & aufugerit, iudicium redditur illuforium, & impunitum delictum, & sic hæc ratio operatur contra regulam iuris, dictantem appellatione pendente nihil esse innouandum, vt in casu capturæ: à fortiori, vbi per ea regula iuris est, sicut in nostro casu, & ita ratio quæ vincit regulam iuris, & ipsam etiam contrariam ad se trahit, multò magis ad se trahit eam, quæ pro se facit, ipsamque coadiuuat.

Quid dicendum in hac contrarietate: quòd si veritatem amamus, hæc vltima & posterior pars iure verior est, & probabilior, eiusque regulis magis inhareret, & ego ei, ex rationibus adductis, & adscriptis fundamentis, & sic ea retenta, non obstant in contrarium adducta. Non primum, ex ratione 248

l. sed & si contra in ff. de vulgari. & l. penult. Cod. de solutio. nec secundum & tertium, quia respondeo, contraria fatendo argumenta, quæ procedunt vbi militat eadem ratio contrarietatis. Euerard. ibi, & sic cum illa propter quam non obstante appellatione à captura reus detinetur in carcere, sit perpetua, & duret adhuc in casu conuerso relaxationis: nihil mirum, vt duret eius cooperatio, maxime quando conformatur cum iure communi, & sic appellatione emiffa à relaxatione detineatur in carcere.

Nec obstat vltimum ex æquiparatione de excommunicatione ad capturam. quoniam & si eam admittamus in genere: nihilominus quoad relaxationem vtriusque multum 249

abfimilis ratio facit. & nihil mirum vt eadem varietur, variata propositione, & contrarium operetur in vtroque nam in illa periculum est in mora, quia cum quotidie morimur, & quolibet momento finis in hoc periculo mortis; inde est, vt per appellationem non suspendatur relaxatio excommunicationis, nec absolutio, vt latè in cap. sequente probabimus Deo dante. & sic cum periculum est in mora recedimus à regulis iuris vt ibi. at verò in appellatione à relaxatione capturæ periculum est in festinatione, & anterioritate. nam si anteaquam causâ per appellationem terminetur, relaxatur reus, potest aufugiendo, penam eludere, & euitare,

& propterea contraria contrariis curantur.
 251 sicque conclusio sit, iudicem Ecclesiasticum, non deferentem appellationi à relaxatione carceris, ad executionem effectiuam procedentem, notoriam vim facere, & protestatus Regium & salubre auxilium violentiæ, obtinere debebit, nempe vim fieri, & innouata
 252 reponere. Limita tamen hanc regulam, vt procedat in foro Ecclesiastico indistinctè, & in seculari quoad iudices inferiores: secus tamen quoad suprema tribunalia, Regiæque prætoria, in quibus praxis & consuetudo obtinuit, vt decretum relaxationis carcerati non suspendatur per supplicationem emissam, imò ea non obstante reus solet relaxari, & hoc iure vtimur, licet iuris regula sint in oppositum.

Ego autem hanc conclusionem libenter
 253 limitarem secundò, etiam in iudice Ecclesiastico, & secularibus inferioribus, vt minime procedat, quando reus relaxatur ex capite innocentie, secundum ea, quæ supra hoc in capite diximus ex leg. nullus Cod. de exhibendis reus. leg. pro quo pena. §. 1. ff. de mandationibus. Hippolyt. de Marfil. in pract. crim. §. attingam num. 16. Paride de Puteo de syndic. versiculo fideiusso officialium cap. 3. si iudex malefactorum num. 12. Roderic. Xuarez in tractatu de fide in causa crim. num. 25. & pluribus relatis à Menoch. de arbit. casu 303. num. 34. Iulio Claro in pract. crim. quest. 46. verbo pariter. &c. & ex aliis sursum adductis. nam si conclusa causa & didicita restituta in iudicio reus innocens ex actis ipsis euidenter constat, & apparet innocens, quid spectandum est, nisi vt ipse statim relaxetur: postquam tam clarè de sua innocentia docuit, in quo cessat periculum fugæ, & penæ uitandæ, cum sit in causa absolutionis, potius quam condemnationis. quod æquum & humanum est. Si autem alio capite, aliâ ueritate, puta, iurisdictionis, personæ, ordinis, &c. relaxatus fuerit, procedat conclusio in regula prædicta, in quibus iuris rigor est seruandus.

Eorum autem, quæ hucusque diximus, non inutiliter hoc in loco proximè offeram, & in dubium reuocabo: an si in casibus, in quibus appellari posse diximus ab iniusta carceratione, & detentatione, quibus omnino debet iudex Ecclesiasticus deferre, quod si secus fecerit, & per viam violentiæ ad curiam causa hæc trahatur, indubitabile est, esse declarandum, vim facere, deferatque, & reponat omnia facta post appellationem, & intra tempus ad appellandum. an iudex ipse
 254 Ecclesiasticus, cui Regia prouisio ordinaria huius decreti virtute facta; intimatur, an simul cum delatione debeat captum repo-

nerè, & sic carceratum appellentem relaxare. & facit dubium, nam hoc genus grauaminis habeat tractum successiuum, & quotidie grauet, inde est, vt etiam post appellationem ab iniusta carceratione emissam grauamen duret, & ita illud, tanquam innouatum & attentatum, debeat reponere, & relaxare; ex qua ratione non defuit, qui hanc partem veram esse dixerit.

Quod tutum mihi nullo modo videtur, nec iure probabile. ad quod suppono: quòd
 255 aut appellationem ab iniusta carceratione consideramus, antequam mandatum de capiendo effectum habeat, & isto casu speciale est vt non obstante appellatione ab ipso mandato captura sequatur, nec tunc dicitur aliquid iudicem contra eum nouare, nec attentare, ex eo quòd ius publicum, & suum tueri videtur. Guido Papæ in decisionib. Delphina. decis. 235. Franc. Marc. decis. 915. incipit quero an pendente num. 4. Cardi. Tusch. conclus. 101. num. 11. & titulum nihil nouari appellatione pendente, hoc in casu ex consuetudine locum non habere, tenet Iulius Clarus in pract. crim. q. 46. num. 2. & fauent ea, quæ diximus cap. præcedenti circa appellationem à citatione reali, vbi plures alios recitauit. ita illum titulum limitat etiam Guido Papæ decis. 25. si quis incarcerationem. dicens, quòd licet carceratus non conferatur in eo statu libertatis, in quo erat tempore appellationis, non ideo secuta captura innouatum est, nec vt tale venit reuocandum, idem tenet Lancel. de attent. 2. part. cap. 12. limit. 33. post num. 4. idem Lancelotus ibi dist.
 256 cap. 12. amplia 4. in præfatione num. 21. & 22. & talis captura & detentatio post appellationem contedit ad faciliorem eius, & causæ expeditionem, vt bene aduertit Aiciatus consilio 16. incipit liceret sub num. 4. lib. 7. & idem Lancelot. vbi proximè d. ampliatione 4. num. 22. Prosper. Farinacius lib. 2. pract. crim. quest. 33. n. 21. vbi plures refert.

Et quando iudex aliquid post appellationem fecerit, quod in faciliorem causâ & appellationis tendat, nec est attentatum, nec vt tale venit reuocandum, imò iure optimo sibi permissum est, textus est in cap. cum teneamur de appellat. Petrus Dueñas in regul. 42. limit. 17. Franc. in d. c. cum teneamur in 2. nota. August. Berouius consilio 45. in causa n. 2. lib. 3. textus & reg. in verbo distinctus in c. 2. de matrimonio contra interdict. Ecclesie. & ibi Ab. in vlt. nota. & Ioan. Andr. facit text. in cap. tua. & ibi Ab. num. 2. de sponsa duorum. Franchus in cap. solitudinem num. 3. de appellat. Parisius num. 54. incipit in isto iudicio num. 2. lib. 3. Rota decis. 4. alias 390. si deferatur de sequetra. possess. & fruct. in nouis. & decisione 11.
 alias

alias 349. nota quòd si deferatur. ergo cum non sit hæc secuta captura attentatum, nec innouatum, iuxta quæ dicta sunt, nec aliquo modo reuocatur à iure; imò ab eo permissum est, minus rectè dicemus, vt virtute prouisionis ordinaria debeat reus relaxando reponi, cum intentio prouisionis non tendat, nisi ad attentata & innouata in præiudicium appellationis facta, contra canonum & Conciliorum statuta & decreta, vt probauimus in primo & 2. cap. primæ partis. & vide quæ in specie huius difficultatis latè dixi supra prima part. cap. 2. §. 1. à n. 22. cum pluribus sequentibus.

Pro quo facit declaratio Cardinalium super Concilio Trid. sess. 24. de reformatione cap. 20. versiculo ab ista reparari nequeat. ibi, Inteligitur etiam de grauamine indebita carcerationis, & ordinarius tenetur huic appellationi deferre, & sinere processum, interim tamen reo remanente in carceribus, donec iudex appellationis causa cognita aliud iusserit. Idè decifum fuit per interpretes Concilij Trident. 4. parte decisionum nouissimarum, quæ simul sunt inter declarationes Cardi. ibi, Congregatio Concilij censuit grauamen indebita carcerationis esse ex his, quæ per appellationem à diffinitua reparari nequeunt: ideòque ab eo ante diffinitiuam appellare licere, ex decreto cap. 20. circa princ. & ordinarius teneri huic appellationi deferre, interim tamen reo manente in carceribus, donec iudex appellationis causa cognita, aliud iusserit, &c. quæ ad inuicem videntur transcriptæ, & pondera, quæ simul & deferre & detinere iubent, cuius specialitas, & intentio ex supradictis pendet. & vide Escaciam de appellat. quest. 17. membro 1. num. 165. & quest. 20. num. 26.

Aut enim appellationem consideramus emissam, postquam est decretum capture in effectum deductum, & sic ab ipsa detentatione iniusta, postquam ipse appellans captus fuit, effectiue tunc enim minus dicenda est captura attentata, & ideo post appellationem reus relaxandus non est, vt tenet Speculator in titulo de appella. §. nouissimè in princ. versiculo tertius si condemnatus. quem sequuntur Vitalis in tract. de clausu. in claus. nihil nouari appellat. pend. in princ. versiculo item fallit, Maranta in specu. 103. parte 6. p. 16. princip. quest. 2. numer. 186. versiculo 1. limita. allegans Bartol. in leg. ab executione Cod. quomodo appellationes non recipi. & Bald. in l. 2. Cod. de Episcopali aud. Petrus Dueñas in reg. 42. numer. 11. vers. 11. fallit. Lancelot. Conrad. de preter. §. 2. de offic. preter. in causa civili. cap. de appellat. sub num. 21. versiculo 3. si condemnatus. & per Lancel. tenet Escac. de appell.

quest. 17. limit. 47. memb. 1. num. 161. vbi num. 162. tractat, quòd quando quis est iam
 260 condemnatus, an & quando sit relaxandus appellans. hoc tamen velim intelligas, procedere non iure speciali ex rationibus, de quibus in casu superiori, sed iure ordinario, vt ita dicam, & communi. ex eo quia natura
 261 appellationis ea est, vt omnia conferuet in eodem statu, quo erat tempore appellationis emissæ, textus in l. 1. ibi, integer enim status, &c. ff. nihil nouari appellatione. textus in dist. cap. 1. vt lite pendente. nihil inno. cap. 1. de re iudicata cap. veniens de iurimando. ergo cum appellans tempore appellationis, se in carceratum inuenit, à quo emittit appellationem, sola ipsa appellatio non erit sufficiens, & talis potentia, vt factum inficiat absque superioris cognitione, & opere, vt ex pluribus aliis dicit Prosper. Farinac. d. 2. tomo quest. 33. n. 21. nulli enim appellationi hæc est attributa potestas, vt ante eam gesta attentata ius vocet, nec ex ea causa reuocet, nisi per viam ordinariam appellationis secutæ, coram superiori bene appellatū & malè iudicatum decidatur, & quando factum præcedit appellationem, vel tempus eius proponendæ, non dicitur attentatum. text. in cap. non solum de appellat. in 6. & ideo cum captura præcedat appellationem, iuxta Regulas iuris in eodem statu esse debet, quia attentatum non est, imò si
 262 post appellationem hoc casu captus appellans relaxetur à carcere, ista relaxatio respectu promotoris fiscalis, vel accusatoris erit attentatum, & innouatum, cum alteretur natura appellationis, omnia in eodem statu conferuantis, vt post hæc ita scripta considerata inueni Lancelotum Robertum hæc limitantem in tractatu de attent. 2. part. cap. 12. limit. 33. numero 3. qui non immeritò damnat Doctores supra relatos, putantes, hoc etiam procedere iure, & ratione speciali. idèmq; adscribentes pro fallentia ad regul. nihil nouari appellatione pendente. cum imò potius detentio in carcere post appellationem ab eo emissam prædictam regulam per omnia imiteretur, quod verum est. vide etiam Escac. de appella. quest. 17. limit. 47. memb. 1. num. 162. fol. 494.

Si igitur vt vides, in vtroque casu detentio incarcerationati post appellationem ab iniusta captura emissam, nec attentatum, nec
 264 species eius dicitur: sed proueniat ex iuris præcepto, & natura appellationis eiusdem, in ea nullo modo poterit verificari prouisio ordinaria in illa particula y reponga lo hecho despues de la appellacion, &c. cum de attentatis intelligatur non aliter. quod si secus putaret verum, magnum absurdum sequeretur, nam si appel

si appellans relaxatur ex curia decreto, ad quid deferre appellationem à captura iubet
 265 quid possit ex ea ulterius consequi coram superiori & ad quem effectum delatam appellationem prosecutus est, cum nullum ex ea potest fructum consequi? & talis appellatio nec admittenda, nec proseguenda est, quia reuocato grauamine, a quo appellatur per iudicem inferiorem, non interest appellantis appellationem proseguere. textus in cap. si à indice. ibi, & ipse in termino grauamen reuocauerit cum effectu, poterit ex tunc liberè in causa procedere, ac si appellatio interposita non fuisset. de appellat. in 6.
 267 dicit ibi gloss. verbo non fuisset. quia cessante grauamine cessare debet appellatio, text. in cap. cum cessante §. limit. ad finem vers. amplius intellige omnia precedentia fol. 71. à tergo; generale enim est, ut appellatio emissa per eum cuius non interest, dicatur friuola. ita tenet Fulgo. conf. 165. num. 2. vbi larò Card. Tuf. conclus. 396.
 Ceterum aliud & intolerabile absurdum, ut superioris iurisdictionis hac via usurpetur, intromittent se de meritis causa, & eius iustitia directè cognoscere; quod à nobis absit. huius etenim cognitio ad superiorem de appellatione cognoscente pertinet omni iure, & ei in curia attentè referuanda est, ut indicant illa verba prædictæ declarationis
 269 Cardin. & decisionis Rotæ ibi, teneri huic appellationi deferre, interim tamen reo manente in carceribus, donec iudex appellationis causa cognita, aliud iusserit.) & sic supremi auditores de appellationis delatione curent, non autem de relaxatione capti, quia hæc debet à superiori appellationis iudice pendere. Laus Deo.

CAPVT V.

Ab excommunicatione, suspensione, vel interdicto, eorumque relaxatione: an iudex vim committere dicitur, appellationi emissa non deferendo, & quid à suspensione, vel depositione beneficij, vel temporalia respicientibus.

S V M M A R I V M.

Excommunicatio, suspensio, & interdictum sub censura verbo comprehenduntur. num. 1.
 Excommunicationis sententia dicitur interlocutoria. n. 2.

Ab excommunicatione appellatio non suspendit eius effectum, quia secum executionem, & ligamen trahit. n. 3.
 Declaratio precedentis excommunicationis etiam post appellationem fieri potest. n. 4.
 In prohibenda appellatione ab excommunicatione variè loquuntur Doctores, & causè legendi. n. 5.
 Appellatio ab excommunicatione, & alijs censuris non suspendit, sed deuoluit, & quid deuolutio operetur. n. 6. & 7.
 Excommunicationis sententia conditionalis suspenditur per appellationem subsequendam. n. 8.
 Etiam postea accedente conditione, quia excommunicatus appellans non ligatur. n. 9. & 10.
 Dicitio nisi posita in sententia illam reddit conditionalem. n. 11.
 Excommunicati declaratio & publicatio fieri potest post appellationem ab excommunicatione pura. n. 12.
 Denuntiatio est accessoria, & consecutiva ad excommunicationem, & sic fieri potest appellatione pendente. n. 13.
 Excommunicatus pure per denunciationem amplius non intelligitur, nec excommunicationi aliquid addit. n. 14.
 Denuntiationis praxis, & assignandi lirones, & xedulones Romanæ Curie. n. 15. remissiuè.
 Denuntiationem, per quam excommunicatus appellans plus ligetur, prout aggravatio, & re-aggravatio, facere index requirit. numero 16. & 17.
 A precepto sub pena excommunicationis licita est appellatio suspensiva. n. 18.
 A comminata excommunicatione licet suspensiuè appellare. n. 19.
 A comminatione iudicis executina grauaminis illati appellatur suspensiuè. n. 20.
 Excommunicatio post appellationem legitimam est nulla & attentata. n. 21.
 Excommunicatio post legitimam appellationem cum nulla sit, potest clericus celebrare absque irregularitate. n. 22.
 Appellatio à censuris nullis licita est. n. 23.
 A monitorijs datis ubi danda non sint, appellatur licitè, quia fit actus per quem futurum designatur grauamen. n. 24.
 A repositione petita & negata, & censuris nullis licita est appellatio. n. 25.
 Excommunicatio & alia censura, quibus castibus dicantur nulle, aut iniuste. num. 26. remissiuè.
 Excommunicatio actus est executiuus. num. 27.
 Excommunicatio nulla non ligat, & recipit appellationem. n. 28.
 A monitorialibus literis ad effectum reuelationis denegatis licet appellare. n. 29.
 Monitoriales literæ ad effectum reuelationis quinque requirunt requisita, ut queat relaxari. n. 30.
 Monitoria

Monitorialium literarum ad effectum reuelationis materiam, qui trahenti. n. 31.
 A declaratoria excommunicationis appellatio suspendit, nec appellans interim vitandus est, nec publicandus. n. 32.
 A declaratoria aliquem incidisse in excommunicationem est licita appellatio. n. 33.
 A declaratoria appellatio, & ab ipsa excommunicatione in quo differant. n. 34.
 A declaratoria incursum censurarum appellatio impedit denuntiationem, & publicationem, & causat attentatum, & vim fieri decernendum. num. 35. & 36.
 A declaratoria super facto notorio, aut in executionem obligationis Cameralis, aut rei iudicata appellatio non suspendit. n. 38.
 A declaratoria incursum censurarum in executionem obligationis cameralis appellatio non impedit denuntiationem, & publicationem, & delationem. n. 39.
 Interdictum Ecclesiasticum quomodo, & quibus interponatur. n. 40.
 Interdicta Ecclesiastica quibus priuent. num. 41.
 Interdictum ingressus Ecclesie, quod & cuius effectus. n. 42.
 Interdictum ingressus Ecclesie, an impediatur exercitium iurisdictionis. n. 43.
 Interdictum ingressus Ecclesie quando pro contumacia aut pro crimine imponatur, & an ex eo denegatur sepultura. n. 44.
 Suspensio an maior sit interdicto ingressus Ecclesie. n. 45.
 Suspensio quando absque citatione sicut monitione ferenda non est. n. 46.
 Suspensio imposta pro delicto necessaria pro alimentis ex beneficio præstatum suspensio, non tamen quando pro contumacia. n. 47.
 Suspensio ab usu ordinis an possit cetera exercere. n. 48.
 A suspensione & interdicto sicut & ab excommunicatione admittitur appellatio. n. 49.
 Suspensio, interdictum, & excommunicatio, equiparantur à iure quoad appellationis prohibitionem aut admissionem, & alios effectus. n. 50. & quales. n. 51.
 Absolutio & relaxatio ad cautelam potest fieri in omni sententia censure. n. 52.
 Excommunicatio fertur in personam, non in locum. n. 53.
 Suspensio & interdictum quoad appellationis effectum easdem ampliationes & limitationes patiuntur, quas excommunicatio. n. 54.
 Casus duo equi parati à iure dispositum in vno, in altero censetur dispositum etiam in materia quantumcumque odiosa. n. 55.
 Equiparatorum idem est ius, ubi militat eadem ratio. n. 56.
 Suspensio, aut interdictum conditionale suspenduntur per appellationem, & impedit execu-

tionem. num. 57. & 58.
 Condicio non trahitur retrò, quando aliquid resultat contra iuris dispositionem. n. 59.
 Excommunicatum, suspensum, aut interdictum potest index appellatione pendente fructibus, & distributionibus priuare, & an veniant in repositione virtute decreti Regij. num. 60. redditur ratio. n. 61.
 Fructus suos non facit excommunicatus. n. 62.
 Etiam si in sententia censurarum nihil sit de fructibus dictum, quia adhuc index excommunicatum illis priuare potest. n. 63.
 Excommunicatus priuatus fructibus appellatione pendente illos non recuperat per viam attentati, sed querela, etiam si obtineat excommunicationem fuisse iniustam. n. 64.
 Delegatus postquam detulit appellationi à censuris, non potest procedere ad denuntiationem, nec fructuum priuationem, seu declarationem, vel postquam superior appellationem admisit. num. 65.
 Absolutio censurarum non suspenditur per appellationem. n. 66. & 67.
 Per absolutionem ab excommunicatione magis consultur aduersario, quia præstatum ei cautio. num. 68.
 Absolutio, & excommunicatio pari passu ambulat. n. 69. & 70.
 Naturale est quidquid eo modo dissoluitur, quo colligatum est. n. 71.
 Periculum ubi est in mora, appellatio non suspendit. n. 72.
 Mori diutius quis præsumitur propter peccatum. n. 73.
 Mori certius, quam nasci. n. 74.
 Mors omni momento speranda est. n. 75.
 Mortem sacra Scriptura vocat fulgur. num. 76. & 77.
 A vitijs celeriter exire debemus. n. 78.
 Hieremia locus c. 51. ponderatur & interpretatur. n. 79.
 Peccator in mundo eodem periculo est suppositus, quo nauis in medio tempestatis. num. 80. & 81.
 Christus cum noluit mortem peccatorum, nec delectetur in viuendum perditione, præsto est infundere gratia dulcedinem. n. 82.
 Alimentorum sententia non suspenditur per appellationem. n. 83.
 Per absolutionem ab excommunicatione habilitatur quis ad alimenta anima, quibus erat priuatus. n. 84.
 Alimenta corporalia non directò sicut alimenta spiritualia vitam præstant directò. num. 85. & 86.
 Plura sacra Scriptura loca adiuuantur in comprobationem. n. 87.
 Inter cibum spirituale, & corporalem differentie redduntur. n. 88. & 89.